

Arrest

nr. 131 260 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat S. COPINSCHI en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit de Russische deelrepubliek Dagestan. U bent gehuwd met G. N. (...) (O.V. xxxxxxx) en samen hebben jullie 5 kinderen. Op 16 augustus 2010 verlieten jullie Dagestan omwille van de problemen die u er met de autoriteiten had nadat uw broer ervan was beschuldigd A. V. (...), een berucht rebellenleider, tijdelijk onderdak te hebben gegeven. Jullie kwamen op 25 augustus 2010 in België aan en dienden er diezelfde dag een eerste asielaanvraag in. Omwille van het bedrieglijke karakter van deze eerste asielaanvraag werd op 3 maart 2011 door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd bij arrest van 31 augustus 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 28 september 2011 diende u, net als uw partner, een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 29

november 2011 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook tegen deze beslissing stelde u beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest van 13 februari 2012 de beslissing van het Commissariaat-generaal bevestigde. Op 7 maart 2012 verklaarde u zich opnieuw vluchteling voor de bevoegde instanties. Dit asielerzoek werd dezelfde dag afgesloten met een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater). Ook de daaropvolgende asielaanvraag, ingediend op 22 augustus 2012, werd met een bijlage 13 quater afgesloten, in casu op 28 augustus 2012. Op 13 november 2013 richtte u zich, net als uw partner, opnieuw tot de asielinstanties met een nieuwe aanvraag.

In het kader van uw huidige aanvraag, stelt u België nooit te hebben verlaten sinds uw aankomst in augustus 2010 en u verklaart dat u in uw herkomstland nog steeds de autoriteiten vreest in de nasleep van de problemen die het gevolg waren van de steun van uw broer aan de eerder genoemde gekende rebel, A. V. (...). In het kader van uw vorige 2 asielaanvragen werden enkele schriftelijke verklaringen van advocaten en een in Dagestan actieve mensenrechtenactiviste overlegd.

Ook in het kader van uw huidige aanvraag legt u een schriftelijke verklaring over. Het betreft een verklaring van S. G. (...), een in Moskou gevestigde mensenrechtenactiviste. Tevens legt u internationale paspoorten over op uw naam, op naam van uw partner en op naam van uw dochter D. (...).

Uw echtgenote G. N. (...) (O.V. xxxxxxx) beroept zich voor haar asielaanvraag, die ze gelijktijdig met u indiende op 13 november 2013, op de door u ingeroepen motieven.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich beroept op de asielmotieven die u voorhiel bij uw vorige aanvragen (CGVS1, gehoorverslag dd.22.01.2014, p.4). In casu beroept u zich op de problemen die u vanaf eind september 2005 kreeg nadat uw broer hulp had geboden aan A. V. (...), een beruchte – inmiddels gedode – rebel. In het kader van onderhavige aanvraag én uw twee vorige aanvragen brengt u documenten aan van personen, die uw verklaringen bevestigen als zou u in uw herkomstland meermaals het slachtoffer geweest zijn van vervolgingsfeiten vanwege de autoriteiten, die u verdachten van betrokkenheid bij activiteiten van rebellen.

Welnu, vooreerst moet benadrukt worden dat zowel uw eerste als uw tweede asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien uw verklaringen op meerdere punten tegenstrijdig, vaag en onnauwkeurig waren. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Voor de twee daaropvolgende asielaanvragen oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat u geen overtuigende nieuwe elementen naar voor bracht om de eerdere beslissingen van het Commissariaat-generaal, bevestigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in een ander licht te stellen. Aangezien u de kern van uw actuele vrees kennelijk nog steeds verbindt aan de asielmotieven van uw eerste twee asielaanvragen, die ten gronde werden beoordeeld, kan het Commissariaat-generaal er zich toe beperken om in uw geval enkel de door u aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen, waarbij niet wordt voorbijgegaan aan de elementen die u naar voor bracht in het kader van uw derde en vierde asielaanvraag.

Aangezien u in het kader van onderhavige, in casu vijfde asielaanvraag kennelijk volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als onaannemelijk werden beschouwd, mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige aanvragen incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu komt het Commissariaat-generaal tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voor brengt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat is gebleken dat u bij de vorige 4 asielaanvragen de asielinstanties bewust hebt misleid. Voor deze aanvraag legt u immers voor het eerst internationale paspoorten over van uzelf, uw partner en uw dochter. U erkent (CGVS 1, p.3) dat u de betreffende identiteitsdocumenten niet eerder overlegde. Op basis van informatie uit de betreffende paspoorten (visa, inreisstempels) dient u ook toe te geven dat uw eerdere verklaringen over de door u en uw gezinsleden beschreven vluchtroute totaal niet met de waarheid stroken (CGVS 1, p.3). U schrijft de vastgestelde bedrieglijkheid toe aan angst (CGVS 1, p.3). Daarnaast beweert u te hebben vertrouwd op het advies van anderen, die beweerden dat u meteen kon worden teruggestuurd naar uw herkomstland als de Belgische autoriteiten vaststelden dat u in het bezit was van een internationaal paspoort (CGVS 1, p.3). Er werd u gevraagd of u niet werd gewezen op de verplichting die op u, als asielzoeker, rust om identiteitsdocumenten te overleggen en niet achter te houden. U geeft toe dat u inderdaad op deze verplichting werd geattendeerd, maar u beweert dat u pas nu voldoende vertrouwen stelt in de instanties die uw asielaanvraag onderzoeken (CGVS 1, p.4). Uw verklaringen ter verschoning

van de manifeste bedrieglijkheid in verband met het bezitten van identiteitsdocumenten overtuigen echter niet. Immers, moet worden vastgesteld dat u reeds eind augustus 2010 voor het eerst beroep deed op de Belgische asieliinstanties. Reeds bij de beoordeling van uw eerste asielaanvraag, werd u in de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal gewezen op uw ongeloofwaardige verklaringen in verband met de door u beschreven vluchtroute. U liet echter nadien nog ettelijke gelegenheden onbenut om de betreffende identiteitsdocumenten te overleggen. Hoewel u in het kader van onderhavige asielaanvraag toegeeft de voor uw vlucht gebruikte documenten te hebben achtergehouden en bijgevolg ook leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd bij uw vorige vier aanvragen over uw werkelijk beschreven vluchtroute naar België, vormt het duidelijk misleidende karakter van deze aanvragen een wezenlijk gegeven bij de beoordeling van uw algemene geloofwaardigheid met betrekking tot de nieuwe elementen die u aanvoert.

Verder moet worden opgemerkt dat, naast de tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden, die werden vastgesteld bij uw eerste en tweede asielaanvraag, een manifeste tegenstrijdigheid opduikt tussen uw verklaringen en deze van uw partner.

Uit uw verklaringen – en deze van uw partner- moet blijken dat begin mei 2010 in jullie woonst een huiszoeking plaats vond. Deze huiszoeking zou de laatste geweest zijn voor u uw herkomstland ontvluchtte in augustus 2010. Uw partner verklaarde (CGVS 2, gehoorverslag partner, p.3) dat zij de laatste maanden voor jullie vlucht bij uw moeder inwoonde. U kwam periodisch naar huis. Soms bleef u overnachten en het is gebeurd dat u gedurende één week bij uw partner overnachtte (CGVS 2, partner, p.3). Uzelf verklaarde echter (CGVS 2, p.6) dat u weliswaar nog meerdere bezoeken aan uw partner bracht, maar u logeerde vanaf de huiszoeking begin mei tot jullie vertrek in augustus niet meer thuis, geen enkele keer (CGVS 2, p.6). U werd geconfronteerd met de verklaringen van uw partner. Daarop stelt u uw verklaringen bij: u verklaart (CGVS 2, p.6) dat u dan mogelijk wél op het einde (van uw verblijf in uw herkomstregio) bij uw partner logeerde, maar niet in het begin. Daarmee nemen uw verklaringen een ongerijmde wending, aangezien u net voordien uitdrukkelijk verklaarde dat u geen enkele keer nog thuis overnachtte. Wanneer u gewezen wordt op de ongerijmde wending van uw verklaringen (CGVS 2, p.7), gaf u geen verklaring. Welnu, dat u en uw partner tegenstrijdige verklaringen afleggen over de aard van jullie contacten in een voor jullie spannende en hoogst onzekere periode, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Het is redelijk om te verwachten dat beide partners gelijklopende verklaringen afleggen over de aard van hun contacten in de periode voorafgaand aan hun definitieve vlucht. De vaststelling dat u en uw partner hieromtrent tegenstrijdig zijn in jullie beider verklaringen, bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Er moet verder de aandacht gevestigd worden op de vaststelling dat uw broer, met wie u gelijktijdig zou zijn opgepakt eind september 2005, actueel klaarblijkelijk een normaal leven leidt in de Russische Federatie; hij werkt in Tumen, Siberië en moet zich om de 3 maanden melden bij de wijkpolitie in jullie herkomstregio. Uit uw verklaringen blijkt niet dat uw broer tegenwoordig nog ernstige problemen met de Russische autoriteiten heeft. Nochtans zou uw broer 1 jaar effectief in de gevangenis hebben gezeten. Jullie werden beiden opgepakt omwille van het onderdak verschaffen aan A. V. (...), een beruchte – en inmiddels gedode – rebel. Welnu, u reikt geen overtuigende elementen aan, waaruit blijkt dat u actueel meer zwaarwichtige vervolgingsfeiten dan uw broer riskeert. Er werd u gevraagd waarom de autoriteiten u tegenwoordig meer dan uw broer zouden viseren. U verklaart (CGVS 2, p.3) dat uw broer jonger is en dat u wellicht als organisator van hulp aan V. (...) (actueel) wél nog vervolging riskeert. Dergelijke uitleg is weinig overtuigend te noemen. Als u inderdaad door uw autoriteiten beschouwd werd als (hoofd)organisator van het leveren van hand- en spandiensten aan beruchte rebellen, dan ware het logischer geweest dat uzelf, in plaats van uw jongere broer, langduriger werd gevangen gehouden vanaf eind september 2005 en sindsdien continu en intensief onder toezicht van uw autoriteiten stond. In dit verband kan trouwens verwezen worden naar informatie uit uw internationaal paspoort. Bij nazicht van het betreffende reisdocument, werd vastgesteld dat het werd afgeleverd op 20 december 2005. U verklaart (CGVS 1, p.3) dat het internationaal paspoort werd aangevraagd via kennissen, maar dat u het persoonlijk bij de paspoortdienst afhaalde. Welnu, de vaststelling dat u zich in december 2005, nauwelijks 2 maanden na uw eerste arrestatie, tot de autoriteiten wendde voor het verkrijgen van een document dat u in staat stelde om de Russische Federatie uit te reizen én dit document ook kreeg, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw opeenvolgende verklaringen, waaruit moet blijken dat uw relatie met de Russische autoriteiten zeer problematisch was sinds september 2005. Bovendien bevat het paspoort een Grieks visum en inreisstempels van Athene, daterend van augustus – september 2007. De stempels wijzen op een reis naar Griekenland en dus de Europese Unie en een – zij het kortstondig – verblijf aldaar. U verklaart echter (CGVS 1, p.4) dat u nooit in Griekenland geweest bent en zeker niet in voormelde periode. U beweert dat zowel het visum, de Griekse zegels als de inreisstempels vervalst zijn zodat u in 2010 makkelijk(er) een visum kreeg (CGVS 1, p.4). Afgezien van de bemerking dat dergelijke uitleg weinig overtuigend is, aangezien uw dochter klaarblijkelijk wel in 2010 een visum kreeg zonder dat een vervalst

visum in haar internationaal paspoort werd geplaatst, ontstaat het vermoeden dat u de Russische Federatie reeds in 2007 voor het eerst op legale wijze verliet, nota bene in een periode waarin u nog onder toezicht zou gestaan hebben van de autoriteiten, hetgeen u beweert, wat er eveneens op wijst dat uw relatie met de Russische autoriteiten niet dermate problematisch was, zoals u de Belgische asielinstanties nochtans voorhoudt sinds uw eerste asielaanvraag. De hiervoor beschreven vaststellingen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Wat betreft de door u aangebrachte stukken voor deze aanvraag en de 2 vorige aanvragen, moet worden geconcludeerd dat ze niet in staat zijn om u alsnog internationale bescherming toe te kennen.

Vooreerst moet er op worden gewezen dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Bijgevolg volstaan de door u aangebrachte nieuwe documenten op zich niet om aan te tonen dat de beoordeling van uw vorige asielaanvragen incorrect was.

Uit een brief dd.23.06.2013 van S. G. (...), die u overlegde voor onderhavige aanvraag, moet blijken dat u en/of uw familie in 2005 voor het eerst beroep deed op de vestiging van de bekende Russische mensenrechtenorganisatie Memorial in Khasavyurt, via R. J. (...), een juriste die actief is voor voormelde organisatie (zie document 1: groene map). In het kader van uw vierde aanvraag legde u 2 brieven over, van de hand van R. J. (...) zelf (document 6 en 7: groene map). Aangezien R. J. (...) klaarblijkelijk persoonlijk en degelijk op de hoogte bleek te zijn van de door u naar voor gebrachte vervolgingsfeiten én kennelijk fungeerde als contactpersoon voor S. G. (...) en O. B. (...), besliste het Commissariaat-generaal om via CEDOCA, de researchafdeling van het CGVS, bijkomende informatie bij haar in te winnen over eventuele démarches die zij ondernam om uw belangen te behartigen. Welnu, uit het antwoord van R. J. (...) aan CEDOCA, waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt niet dat zij persoonlijk onderzoek verrichtte naar uw problemen of daaromtrent démarches ondernam; enkel erkent zij de auteur te zijn van de door haar ondertekende brief waarin u vermeld werd. Bijgevolg hebben de documenten van de hand van R. J. (...) sowieso een geringe bewijskracht.

Aangezien aan het schrijven van R. J. (...) weinig bewijskracht kan worden toegedicht én zij fungeerde als belangrijke informatiebron voor S. G. (...), kan ook aan het schrijven van deze laatste weinig bewijskracht worden toegeschreven.

Wat betreft andere documenten, die werden overlegd in het kader van uw vorige 2 aanvragen, moet worden opgemerkt dat zij evenmin in staat zijn om u alsnog de vluchtelingenstatus toe te kennen.

In het kader van uw derde asielaanvraag legt u een brief over van O. B. (...), advocaat en mensenrechtenactivist (document 6, groene map, derde aanvraag) die uw verklaringen bevestigt. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u O. B. (...) goed kende via zijn broer R. (...), die in Dagestan bij u in de buurt woonde en met wie u onder meer contact had per e-mail (document 10, groene map). Omwille van deze persoonlijke connectie kan de brief van O. B. (...) niet worden beschouwd als een neutrale en objectieve bron, waardoor deze verklaringen een kleiner gewicht worden toegemeten in de afweging van alle elementen. Hetzelfde kan gesteld worden van de e-mail van R. B. (...) (document 10, groene map).

Een brief van een andere advocaat (document 9, groene map, 4e aanvraag) overtuigt evenmin. Het betreft een brief van een zekere advocaat U. (...), gericht aan uw moeder. Blijkens de inhoud van de brief zou voormeld advocaat weliswaar op de hoogte zijn van meerdere klachten die uw moeder zou hebben ingediend tegen het handelen van de politie, maar hij verklaart "dat hij de kopieën van deze klachten niet heeft bewaard". Dat u ook van mogelijke démarches van uw moeder bij de autoriteiten (en de eventuele antwoorden daarop) geen enkel tastbaar bewijs aanlevert, bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Bij afweging van al deze documenten met de vastgestelde elementen van ongeloofwaardigheid in de huidige en eerste asielaanvraag, is de appreciatie van de Commissaris-generaal dat de documenten, wiens waarde en bewijskracht op verschillende punten sterk wordt gerelativeerd, onvoldoende opwegen tegen de verschillende en manifeste elementen van ongeloofwaardigheid.

De overige documenten werpen geen ander licht op de gedane vaststellingen. Door u overlegde enveloppes, aan u in België geadresseerd, bewijzen dat u post krijgt vanuit de Russische Federatie (documenten 2 en 11, groene map). En ten slotte werd, in het kader van uw vierde asielaanvraag, een medisch attest op naam van uw partner overlegd (document 12, groene map), waaruit zou blijken dat zij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis.

Voor wat dit attest betreft kan begrip opgebracht worden voor eventuele psychologische moeilijkheden die uw partner zou hebben doch dit attest is geenszins van die aard dat de appreciatie van uw aanvraag kan wijzigen. Los van het feit dat een causaal verband tussen vastgestelde

psychologische problemen en de in het asielrelaas aangehaalde gebeurtenissen moeilijk of niet kan vastgesteld worden, moet vooral vastgesteld worden dat quasi alle elementen waarop de appreciatie van jullie vrees is gebeurd (zowel wat betreft de huidige als wat betreft de eerste en tweede asielaanvraag), gebaseerd is op uw verklaringen, ondersteund door de verklaringen van uw partner. Bij de eerste asielaanvraag werd een tegenstrijdigheid in vergelijking met uw vrouw vastgesteld, maar ook zonder dit ene element van ongeloofwaardigheid is de Commissaris-generaal overtuigd van het ongeloofwaardig karakter van jullie asielrelaas. Bij de appreciatie van uw huidige aanvraag werd een tegenstrijdigheid in vergelijking met uw partner weerhouden, ondanks de vermelding van eventuele geheugenproblemen bij uw partner in het medisch attest. Echter, uit het gehoor van uw partner blijkt dat de verklaringen van uw partner aangaande de betwiste feiten duidelijk en overtuigend zijn. Er is met andere woorden nergens sprake is van enige twijfel en moeilijkheid om zich het feit te herinneren (CGVS partner CGVS 2 partner, p.3).

Uit alle voorgaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat ook ten aanzien van uw partner, G. N. (...) (O.V. 6.675.604), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, aangezien zij haar asielmotieven aan de uwe verbindt en daarnaast geen persoonlijke problemen kende, die volledig losstaan van de door u ingeroepen feiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

In wat als een tweede middel kan worden beschouwd, voert verzoekende partij het volgende aan:

“Schending van de artikels 48/3, § 5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15/12/1980 – Schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 – Gebrek aan het in overweging nemen van de principes bepaald door het UNHCR in het kader van het appreciëren van de asielaanvragen – Gebrek aan het in overweging nemen van de elementen behouden in het advies opgesteld door het BCHV ter ondersteuning van de 5de asielaanvraag van de verzoeker – Gebrek aan medewerking door het CGVS in het kader van de bewijvergaring – Schending van het principe in het van het voordeel van de twijfel waar de asielaanvrager van moet genieten – Manifeste appreciatiefout van de verklaringen van de verzoeker nabij het CGVS – Gebrek aan het in overweging nemen van de informatie-elementen behouden in de CEDOCA-documenten met betrekking tot de «risicogroepen» te Dagestan en gedeeltelijke en verkeerde lezing van de CEDOCA-documenten gevoegd aan het administratief dossier – Gebrek aan het in overweging nemen van de CEDOCA-documenten met betrekking tot de gegeneraliseerde corruptie in de Federatie van Rusland – Gebrek aan motivatie van de weigeren van het verlenen van de subsidiaire bescherming zoals beoogd door het artikel 48/4, § 2, a en b van de wet van 15/12/1980”.

In een derde middel haalt verzoekende partij nogmaals de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In een vierde en laatste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, gezien het gebrek aan een geldige en adequate motivering van de bestreden beslissing.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar bij haar vorige asielaanvragen voorgehouden asielrelaas. De eerste asielaanvraag van verzoekende partij (en haar partner) van 25 augustus 2010 werd door verwerende partij bij beslissing van 2 maart 2011 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij (en haar partner) de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 65 945 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 augustus 2011, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. De tweede asielaanvraag van verzoekende partij (en haar partner) van 28 september 2011 werd op 28 november 2011 door verwerende partij afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing(en) werd(en) bevestigd bij arrest nr. 74 946 (en arrest nr. 74 947) van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 februari 2012, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. De derde asielaanvraag van 7 maart 2012 en de vierde asielaanvraag van 22 augustus 2012 van verzoekende partij (en haar partner) werden afgesloten met een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater), respectievelijk op 7 maart 2012 en op 28 augustus 2012. Het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van deze arresten.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvragen (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvragen te herstellen.

2.2.4.1. Verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de Vluchtelingenconventie en het objectieve en subjectieve element van een gegronde vrees voor vervolging en komt tot de conclusie dat er gevallen kunnen zijn waarin het louter behoren tot een etnische, sociale of godsdienstige groep, rekening houdend met de specifieke omstandigheden waarin deze groep zich bevindt, de vrees om te worden vervolgd, rechtvaardigt. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze elementen en principes. Verwerende partij trekt haar identiteit niet in twijfel, weerlegt niet op geldige wijze *“de elementen van vrees tot vervolging”* die zij heeft ingeroepen – waarbij zij kort een overzicht geeft van haar asielproblematiek – en weerlegt evenmin op geldige wijze de mogelijkheid dat zij een risico loopt op *“zware aantastingen”*, zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Voorts dient te worden aangestipt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij eveneens in gebreke blijft. Verder wenst de Raad in dit verband op te merken dat het tot de taak van de asielzoeker zelf behoort om aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt verwerende partij of de Raad dus niet toe om de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging/het lopen van een reëel risico op ernstige vervolging te *“weerleggen”*. Ten slotte beaamt de Raad dat verwerende partij de identiteit van verzoekende partij niet in twijfel trekt. Het feit dat iemands identiteit bewezen wordt geacht, betekent echter niet automatisch dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade als aannemelijk wordt beschouwd.

2.2.5.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan gesteld dient te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbewering, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten en dat de rebellenbeweging reeds lang niet meer overwegend bestaat uit Tsjetsjenen, maar soms nog wordt gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie, en dat daarom de loutere Tsjetsjeense origine niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, meent verzoekende partij dat deze algemene motivering, die wordt overgenomen in alle dossiers van personen met een Tsjetsjeense etnische herkomst afkomstig van Dagestan, geenszins relevant is en dat verwerende partij nalaat haar specifieke situatie in overweging te nemen.

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat verwerende partij met deze motivering louter aantoonde dat niet enkel personen van Tsjetsjeense origine worden geviséerd, doch ook personen die tot een andere etnie behoren en derhalve het louter van Tsjetsjeense origine zijn binnen de huidige situatie in Dagestan niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen.

2.2.6.1. Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat uit de informatie van Cedoca blijkt dat bepaalde groepen als risicogroepen worden beschouwd en oppert dat zij op basis van deze informatie moet worden beschouwd als behorend tot een risicogroep in geval van terugkeer naar de Russische Federatie, Dagestan. Immers loopt zij bij terugkeer het risico te worden blootgesteld aan een arbitraire aanhouding omwille van haar zogenaamde banden met de strijders. Volgens verzoekende partij werd met dit element op geen enkele manier rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij meent dat duidelijk blijkt dat zij blootgesteld is aan vervolgingen vanwege de Russische én vanwege de Dagestaanse autoriteiten.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat het loutere feit dat verzoekende partij zou behoren tot een risicogroep, niet volstaat om de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen. De voorgehouden vrees dient immers *in concreto* te worden agetoond, alwaar zij, gelet op de ongeloofwaardigheid van de persoonlijke problemen die zij in Dagestan zou hebben gekend, in gebreke blijft.

2.2.7.1. Verzoekende partij is van mening dat haar asielrelaas duidelijk, coherent en gedetailleerd is en dat haar de bescherming had moeten worden toegekend, voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij benadrukt dat het, overeenkomstig artikel 48/3, § 5 van de vreemdelingenwet, bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, niet ter zake doet of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven. Volgens verzoekende partij weerlegt verwerende partij niet op geldige wijze dat de bijzondere karakteristieken niet zouden bestaan in haar hoofd of in hoofd van haar familie. Verwerende partij heeft geenszins voldaan aan haar verplichting om de door verzoekende partij ingeroepen elementen te onderzoeken en heeft dus noch op een geldige wijze, noch op een adequate wijze de bestreden beslissing gemotiveerd.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met bovenstaand betoog volledig voorbijgaat aan de motivering die is opgenomen in de bestreden beslissing en waaruit duidelijk blijkt dat verzoekende partij er bij haar eerste en tweede asielaanvraag niet in geslaagd is om geloofwaardige verklaringen af te leggen, daar haar verklaringen op meerdere punten tegenstrijdig, vaag en onnauwkeurig waren. De derde en vierde asielaanvraag van verzoekende partij werden niet in overweging genomen omdat verzoekende partij geen overtuigende nieuwe elementen aanbracht om de eerdere beslissingen in een ander daglicht te stellen. In het kader van haar vijfde asielaanvraag beroept verzoekende partij zich op dezelfde asielmotieven die zij voorhiel bij haar vorige aanvragen. Dat de verklaringen van verzoekende partij duidelijk, coherent en gedetailleerd zijn, zoals verzoekende partij oppert in haar verzoekschrift, blijkt dan ook niet uit het administratief dossier.

Daar waar verzoekende partij nog stelt dat verwerende partij niet voldaan heeft aan haar verplichting om de door verzoekende partij ingeroepen elementen te onderzoeken, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 22 en 23) en

dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 22 januari 2014 en van 9 april 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, die terug te vinden zijn in het administratief dossier. Gelet op deze vaststellingen, kan bovenstaande argumentatie niet worden bijgetreden.

2.2.8.1. Voorts wijst verzoekende partij erop dat verwerende partij niet in twijfel trekt dat haar jongste broer op 26 september 2005 werd aangehouden door de Dagestaanse ordediensten en werd veroordeeld tot een jaar gevangenisstraf voor hulp te hebben geboden aan een gekende rebel, noch dat deze sinds zijn vrijlating in Tumen, Siberië woont uit vrees opnieuw te worden aangehouden en vastgehouden door de Dagestaanse autoriteiten. Deze elementen worden niet mee in overweging genomen. Nochtans blijkt hieruit duidelijk dat haar jongste broer door de Dagestaanse autoriteiten beschouwd wordt als persoon die betrekkingen heeft onderhouden/nog onderhoudt met rebellen en dat deze, ondanks het feit dat hij zijn gevangenisstraf heeft ondergaan, nog steeds onderworpen is aan een controle vanwege de Dagestaanse autoriteiten. Gelet op de verplichting die haar broer is opgelegd om, bijna acht jaar na diens vrijlating, zich driemaandelijks aan te melden bij de Dagestaanse ordediensten, die aldus een zekere controle behouden over haar broer en zich de mogelijkheid behouden om hem opnieuw te arresteren, kan er geenszins worden aangenomen dat haar broer op dit ogenblik een normaal leven leidt in de Russische Federatie. Tevens merkt verzoekende partij op dat haar broer na zijn vrijlating in 2006 verhuisd is naar Tumen in Siberië en dat door verwerende partij nergens verduidelijkt wordt of haar broer daar een propiska zou hebben. Verzoekende partij verwijst vervolgens opnieuw naar de Cedoca-informatie met betrekking tot familieleden die door de autoriteiten in verband worden gebracht met rebellen. Uit deze informatie blijkt volgens verzoekende partij dat zij tot een dergelijke familie behoort waarvan één van de leden, met name haar jongste broer, veroordeeld is geweest omwille van diens banden met de rebellen. Verzoekende partij loopt dan ook een groot risico om bij terugkeer naar Dagestan op arbitraire wijze te worden aangehouden door de Dagestaanse en/of Federaal Russische autoriteiten en dit enkel omwille van haar verwantschap met haar jongere broer. Verzoekende partij meent nog dat verwerende partij geen aandacht heeft voor de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en verwijst naar een arrest waarin is geoordeeld dat familieleden van Tsjetsjeense strijders en personen die beschuldigd worden van steun aan de rebellen, een groep vormen die wordt blootgesteld aan represailles en collectieve bestraffing. Verzoekende partij wijst er voorts op dat verwerende partij evenmin rekening gehouden heeft met de beschouwingen van het UNHCR, die door haar worden geciteerd in haar verzoekschrift. Verzoekende partij onderstreept dat deze elementen essentieel zijn voor de appreciatie van haar asielaanvraag.

2.2.8.2. Waar verzoekende partij verwijst naar haar jongste broer, die nu in Tumen, Siberië woont, en diens aanhouding op 26 september 2005, stelt de Raad vast dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met dit element. Verwerende partij merkt desbetreffend immers op dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat haar broer nu een normaal leven leidt in de Russische Federatie en dat uit niets blijkt dat haar broer tegenwoordig nog ernstige problemen met de Russische autoriteiten heeft. Haar broer moet zich om de drie maanden melden bij de wijkpolitie in de herkomstregio en kent verder geen problemen. Volgens de verklaringen van verzoekende partij werd zij om dezelfde reden als haar broer opgepakt, namelijk het onderdak verschaffen aan rebellen. Door verzoekende partij worden geen overtuigende elementen aangereikt waaruit blijkt dat zij actueel meer zwaarwichtige vervolgingsfeiten dan haar broer riskeert. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat haar broer langer werd vastgehouden dan haar, en niettemin nu een normaal leven blijkt te leiden in de Russische Federatie. Daar waar verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing dat haar broer nu een normaal leven leidt in de Russische Federatie betwist, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 22 januari 2014 het volgende verklaart omtrent haar broer:

“Waar verblijft uw broer I.-P. (...) tegenwoordig?

- Hij is op dit moment in Tumen, Siberie, Rusland.

Hij woont daar ook?

- Zijn propiska staat nog altijd op thuisadres. Mijn moeder zegt dat hij eens om de 2 weken naar huis komt en dan keert hij weer terug.

En doet hij dat om in orde te blijven met zijn propiska?

- Hij moet om de 3 maanden zich aanmelden bij het wijkkantoor. Dat hij zich nog altijd op het Russische grondgebied bevindt. Hij moet zich ofwel in DAG ofwel in Tumen bevinden.

En waarom moet hij zich om de 3 maanden melden?

- Hij zat vast van 26.09.2005 tot 26.09.2006. 1 jaar dus. Na je vrijlating moet je je blijven aanmelden bij de wijkagent, zodat ze altijd min of meer weten waar je bent.” (administratief dossier, stuk 10a, gehoorverslag CGVS d.d. 22/01/2014, p. 2). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 april 2014, stelt verzoekende partij hieromtrent nog het volgende:

“Moet hij zich bij de plaatselijke autoriteiten aanmelden als hij terug komt?”

- ik denk van wel; waarschijnlijk bij de wijkagent. Er zijn periodes of momenten waarop hij zich moet aanmelden.

Waarvoor aanmelden?

- Dat weet ik niet; zo gaat dat daar gewoon.

U zegt: waarschijnlijk bij de wijkagent: is dat een veronderstelling?

- Toen ik nog thuis was, moest hij zich periodisch gaan aanmelden. Een tijdje om de 3 maanden, dan om het jaar.

En tegenwoordig?

- Nu niet meer zo vaak.

(...)

Worden hem dan vragen gesteld of gaat men gewoon na of hij nog bereikbaar is?

- Tis gewoon om te zien of hij er is.” (administratief dossier, stuk 6a, gehoorverslag CGVS d.d. 09/04/2014, p. 2). Uit deze verklaringen blijkt op geen enkele manier dat haar broer nog ernstige problemen met de Russische autoriteiten heeft. Wat betreft het gegeven dat haar broer zich driemaandelijks – volgens de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor na enige tijd overigens slechts om het jaar – moet aanmelden bij de wijkagent in haar herkomstregio, is de Raad van oordeel dat dit geenszins kan beschouwd worden als zijnde ernstige problemen, daar het gaat om een loutere aanmelding waarbij haar broer niet ondervraagd wordt.

Verder is de Raad van oordeel dat het loutere feit dat haar broer geen propiska zou hebben voor zijn verblijf in Tumen, Siberië, geenszins volstaat om aan te tonen dat de broer van verzoekende partij wel degelijk nog ernstige problemen heeft met de Russische autoriteiten.

De Raad besluit dan ook dat bovenstaand betoog van verzoekende partij niet kan worden bijgetreden en desbetreffende motivering in de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.9.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij bij de vorige vier asielaanvragen de asielinstanties bewust heeft misleid, daar zij voor deze asielaanvraag voor het eerst internationale paspoorten overlegt van haarzelf, haar partner en haar dochter en erkent dat zij de betreffende identiteitsdocumenten niet eerder overlegde, benadrukt verzoekende partij dat zij, die herhaaldelijke en continue vervolgingen onderging vanwege de nationale autoriteiten, bang was om haar internationaal paspoort voor te leggen. Hiermee werd door verwerende partij op geen enkele manier rekening gehouden. Verzoekende partij wijst er nog op dat het gebrek aan vertrouwen in de publieke instanties in het land van herkomst kan doorwegen ten aanzien van de asielinstanties in het onthaalland. Zij verwijst desbetreffend naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en naar de Memorie van Toelichting van de vreemdelingenwet die stelt dat een gebrekkige reden niet per definitie zal leiden tot een niet-inoverwegingname.

2.2.9.2. Inzake de bemerking van verzoekende partij dat zij vreesde om haar internationaal paspoort voor te leggen, waarbij zij verwijst naar het gebrek aan vertrouwen in overheidsinstanties, is de Raad van oordeel dat verwerende partij desbetreffend terecht het volgende motiveert: *“Uw verklaringen ter verschoning van de manifeste bedrieglijkheid in verband met het bezitten van identiteitsdocumenten overtuigen echter niet. Immers, moet worden vastgesteld dat u reeds eind augustus 2010 voor het eerst beroep deed op de Belgische asielinstanties. Reeds bij de beoordeling van uw eerste asielaanvraag, werd u in de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal gewezen op uw ongeloofwaardige verklaringen in verband met de door u beschreven vluchtroute. U liet echter nadien nog ettelijke gelegenheden onbenut om de betreffende identiteitsdocumenten te overleggen. Hoewel u in het kader van onderhavige asielaanvraag toegeeft de voor uw vlucht gebruikte documenten te hebben achtergehouden en bijgevolg ook leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd bij uw vorige vier aanvragen over uw werkelijk beschreven vluchtroute naar België, vormt het duidelijk misleidende karakter van deze aanvragen een wezenlijk gegeven bij de beoordeling van uw algemene geloofwaardigheid met betrekking tot de nieuwe elementen die u aanvoert.”* Gelet op de vaststelling dat verzoekende partij reeds eind augustus 2010 voor het eerst beroep deed op de Belgische asielinstanties, zij reeds bij de beoordeling van haar eerste asielaanvraag in de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal gewezen werd op haar ongeloofwaardige verklaringen in verband met de door haar beschreven vluchtroute en zij pas naar aanleiding van haar vijfde asielaanvraag voor het eerst de internationale paspoorten van haar, haar partner en haar dochter neerlegt, waardoor zij ettelijke gelegenheden onbenut heeft gelaten om deze identiteitsdocumenten over te leggen, kan het argument

van verzoekende partij betreffende haar gebrek aan vertrouwen in overheidsinstanties *in casu* geenszins het achterhouden van deze identiteitsdocumenten vergoelijken.

2.2.10.1. Waar verwerende partij motiveert dat de vaststelling dat verzoekende partij zich in december 2005, nauwelijks twee maanden na haar eerste arrestatie, tot de autoriteiten wendde voor het verkrijgen van een document dat haar in staat stelde om de Russische Federatie uit te reizen én dit document ook kreeg, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar opeenvolgende verklaringen, waaruit moet blijken dat haar relatie met de Russische autoriteiten zeer problematisch was sinds september 2005, verwijst verzoekende partij naar de door haar gegeven verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van haar vijfde asielaanvraag en stelt zij dat uit deze verklaringen blijkt dat zelfs op het ogenblik van de effectieve aflevering van de internationale paspoorten zij de hulp heeft gekregen van Z., die functionarissen kende die werken bij de dienst voor internationale paspoorten. Verzoekende partij heeft 6000 roebels betaald teneinde haar internationaal paspoort en dat van haar partner te bekomen. Volgens verzoekende partij is dit deel van de bestreden beslissing tegenstrijdig met andere informatie die door verwerende partij wordt voorgelegd ter ondersteuning van weigeringsbeslissingen in het kader van Tsjetsjeense dossiers, met name de informatie waaruit blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in de Russische Federatie en dat valse documenten tegen betaling bekomen kunnen worden. Verzoekende partij voegt desbetreffende informatie als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 3).

2.2.10.2. De Raad is van oordeel dat de opmerking van verzoekende partij dat zij haar internationaal paspoort (en dat van haar gezinsleden) heeft verkregen mits betaling van een geldsom, niet van aard is om de motivering van verwerende partij dat het feit dat verzoekende partij zich in december 2005, nauwelijks 2 maanden na haar eerste arrestatie, tot de autoriteiten wendde voor het verkrijgen van een document dat haar in staat stelde om de Russische Federatie uit te reizen en dit document ook kreeg afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar opeenvolgende verklaringen, in een ander daglicht te stellen. Immers is het, indien verzoekende partij werkelijk de ordediensten vreesde, geenszins aannemelijk dat verzoekende partij persoonlijk de internationale paspoorten bij de paspoortdienst is gaan afhalen. De opmerking dat zij geld heeft betaald teneinde het document van de betrokken dienst te bekomen, doet geen enkele afbreuk aan het feit dat verzoekende partij niettemin een groot risico heeft genomen door zich tot deze dienst te wenden, hetgeen geenszins kadert in de door verzoekende partij aangevoerde vrees. Voorts is het geenszins aannemelijk, indien verzoekende partij werkelijk zoals zij beweert een zeer problematische relatie had met de Russische autoriteiten sinds september 2005, dat zij niettemin van diezelfde autoriteiten een internationaal paspoort verkreeg dat haar in staat stelde om de Russische Federatie uit te reizen. Het loutere feit dat zij diende te betalen voor het verkrijgen van dit document, doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij het paspoort verkregen heeft via de officiële weg, daar er gecontroleerd werd of verzoekende partij voorkwam op een lijst van de FSB en verzoekende partij ter plaatse diende te komen om te tekenen (administratief dossier, stuk 10a, gehoorverslag CGVS d.d. 22/01/2014, p. 3).

2.2.11. Aangaande de opmerkingen van verzoekende partij betreffende de vaststelling van verwerende partij dat het paspoort van verzoekende partij een Grieks visum en inreisstempels van Athene, daterend van augustus – september 2007 bevat, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.12.1. Aangaande de opmerking van verwerende partij dat, naast de tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden die werden vastgesteld bij de eerste en tweede asielaanvraag van verzoekende partij, een manifeste tegenstrijdigheid opduikt tussen haar verklaringen en deze van haar partner over de aard van hun contacten in de periode voorafgaand aan hun definitieve vlucht, hetgeen verder het gebrek aan geloofwaardigheid bevestigt, voert verzoekende partij aan dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de opmerkingen die door het BCHV werden gemaakt omtrent de psychologische gezondheidsstaat van haar echtgenote. Ondanks deze duidelijke waarschuwing, uitgesproken door het BCHV en ondanks de extreem fragiele psychologische gezondheidstoestand van haar echtgenote, werd er hiermee geen rekening gehouden. De psychologische gezondheidstoestand van haar echtgenote had evenwel in beschouwing moeten worden genomen door verwerende partij in de vijfde asielaanvraag. Verzoekende partij is van mening dat het loutere feit dat zij niet onmiddellijk vermeld heeft dat zij gedurende de periode voorafgaand aan hun vlucht uit de Russische Federatie soms is blijven slapen bij haar partner, niet van aard is om op adequate wijze de bestreden beslissing te motiveren.

2.2.12.2. Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de psychologische gezondheidstoestand van de partner van verzoekende partij. Immers motiveert zij desbetreffend als volgt: "(...) En ten slotte werd, in het kader van uw vierde asielaanvraag, een medisch attest op naam van uw partner overlegd (document 12, groene map), waaruit zou blijken dat zij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis.

Voor wat dit attest betreft kan begrip opgebracht worden voor eventuele psychologische moeilijkheden die uw partner zou hebben doch dit attest is geenszins van die aard dat de appreciatie van uw aanvraag kan wijzigen. Los van het feit dat een causaal verband tussen vastgestelde psychologische problemen en de in het asielrelaas aangehaalde gebeurtenissen moeilijk of niet kan vastgesteld worden, moet vooral vastgesteld worden dat quasi alle elementen waarop de appreciatie van jullie vrees is gebeurd (zowel wat betreft de huidige als wat betreft de eerste en tweede asielaanvraag), gebaseerd is op uw verklaringen, ondersteund door de verklaringen van uw partner. Bij de eerste asielaanvraag werd een tegenstrijdigheid in vergelijking met uw vrouw vastgesteld, maar ook zonder dit ene element van ongeloofwaardigheid is de Commissaris-generaal overtuigd van het ongeloofwaardig karakter van jullie asielrelaas. Bij de appreciatie van uw huidige aanvraag werd een tegenstrijdigheid in vergelijking met uw partner weerhouden, ondanks de vermelding van eventuele geheugenproblemen bij uw partner in het medisch attest. Echter, uit het gehoor van uw partner blijkt dat de verklaringen van uw partner aangaande de betwiste feiten duidelijk en overtuigend zijn. Er is met andere woorden nergens sprake is van enige twijfel en moeilijkheid om zich het feit te herinneren (CGVS partner CGVS 2 partner, p.3)". De opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de psychologische gezondheidstoestand van haar partner, mist dan ook feitelijke grondslag.

De Raad wijst er overigens nog op dat ook de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij omtrent de contacten tussen haar en haar partner in de periode voorafgaand aan hun definitieve vlucht tegenstrijdig zijn, gezien verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 april 2014 aanvankelijk vol overtuiging stelt dat zij vanaf de huiszoeking begin mei tot hun vertrek in augustus geen enkele keer meer thuis heeft gelogeed (administratief dossier, stuk 6a, gehoorverslag CGVS d.d. 09/04/2014, p. 6), terwijl zij, na confrontatie met de verklaringen van haar partner, plots verklaart dat zij mogelijk wél op het einde van haar verblijf in haar herkomstregio bij haar partner logeerde, maar niet in het begin. Dergelijke flagrant tegenstrijdige verklaring in hoofde van verzoekende partij kan vanzelfsprekend niet worden vergoelijkt door te verwijzen naar de psychologische gezondheidstoestand van haar partner. Wat het verweer van verzoekende partij betreft, met name dat het loutere feit dat zij niet onmiddellijk vermeld heeft dat zij gedurende de periode voorafgaand aan hun vlucht uit de Russische Federatie soms thuis overnachtte, niet van aard is om op adequate wijze de bestreden beslissing te motiveren, stipt de Raad aan dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De Raad acht het geenszins aannemelijk dat verzoekende partij dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de aard van de contacten met haar partner, gezien kan worden verwacht dat deze contacten, die plaatsvonden in een voor haar en haar partner spannende en hoogst onzekere periode, in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. De tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij daaromtrent bevestigen dan ook wel degelijk de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.2.13.1. Wat betreft de stelling van verwerende partij dat de door verzoekende partij aangebrachte stukken voor haar huidige asielaanvraag en de twee vorige asielaanvragen niet in staat zijn om haar alsnog internationale bescherming toe te kennen, maakt verzoekende partij volgende bemerkingen in haar verzoekschrift.

Vooreerst wijst verzoekende partij op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens dewelke het enkele gegeven dat de door verzoekende partij aangebrachte documenten een gesolliciteerd karakter vertonen niet volstaat om deze documenten niet als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet in aanmerking te nemen.

Betreffende de brief d.d. 23 juni 2013 van S. G. en de twee brieven van R. J., meent verzoekende partij dat de conclusie van verwerende partij dat mevrouw J. zelf geen onderzoek heeft verricht naar de problemen van haar familie nogal kort door de bocht is. Immers blijkt uit het neergelegde attest duidelijk hoe Memorial te werk is gegaan en welke stappen werden ondernomen om de familie van verzoekende partij te beschermen en te helpen en dat zij hierbij beroep gedaan hebben op mevrouw J.. Uit dit antwoord blijkt dat aan de authenticiteit van het document en de daarin opgenomen verklaringen van Memorial betreffende de familie van verzoekende partij niet getwijfeld kan worden na dit

bevestigingsantwoord. Ook aan de geloofwaardigheid van mensenrechtenorganisatie Memorial kan niet getwijfeld worden, aangezien deze zeer gekend is. Verzoekende partij meent dat verwerende partij voorbijgaat aan de gedeelde bewijslast. Verzoekende partij wijst erop dat de problemen van haar familie worden bevestigd door de briefwisseling opgesteld door mevrouw G.. Dit wordt ook aangestipt in het advies van het BCHV. Voorts wijst verzoekende partij erop dat uit de tweede brief van R. J. blijkt dat zij en de "leden-militanten voor de Rechten van de Mens", in samenwerking met O. D., chef van de regionale sectie van de Yabloko-partij, stappen hebben ondernomen die hen in staat hebben gesteld sporen terug te vinden van verzoekende partij en van de redenen te kennen voor haar aanhouding. Het is dan ook verkeerd van verwerende partij om te stellen dat niet blijkt dat R. J. persoonlijk onderzoek verrichte naar de problemen van verzoekende partij of daaromtrent démarches ondernam.

Betreffende de brief van O. B., advocaat en mensenrechtenactivist, die door verzoekende partij in het kader van haar derde asielaanvraag werd neergelegd, werpt verzoekende partij op dat de getuigenis van de heer B. niet werd geverifieerd door verwerende partij. Verzoekende partij wijst erop dat deze persoon actueel vluchteling is in Noorwegen en dat verwerende partij hiervan perfect op de hoogte is. In het kader van de bewijsgaring had verwerende partij dan ook contact moeten opnemen met de heer B. om de verklaringen van verzoekende partij na te gaan. Uit de brief blijkt duidelijk dat de heer B. persoonlijk werd geïnformeerd van de problemen van verzoekende partij en haar familie met de Dagestaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij O. B. al verschillende jaren kende en dat zij in oktober 2005 contact met hem heeft opgenomen.

Inzake de brief van een zekere advocaat U., gericht aan de moeder van verzoekende partij, wijst verzoekende partij op het subsidiair karakter van dit document. Voorts is verzoekende partij van mening dat het plausibel is dat de advocaat U. geen kopies heeft bewaard van de door haar moeder neergelegde klachten.

2.2.13.2. De Raad merkt vooreerst op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Vervolgens wijst de Raad verzoekende partij erop dat nergens in de motivering van verwerende partij gesteld wordt dat de door verzoekende partij aangebrachte documenten een gesolliciteerd karakter zouden vertonen, waardoor het argument van verzoekende partij dat, volgens de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, het enkele gegeven dat de door verzoekende partij aangebrachte documenten een gesolliciteerd karakter vertonen niet volstaat om deze documenten niet als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet in aanmerking te nemen, niet dienstig is.

Daar waar verzoekende partij stelt dat de conclusie van verwerende partij dat mevrouw J. zelf geen onderzoek heeft verricht naar de problemen van haar familie nogal kort door de bocht is en verwijst naar het attest van Memorial d.d. 23 juni 2013 waaruit duidelijk blijkt hoe Memorial te werk is gegaan en welke stappen werden ondernomen om de familie van verzoekende partij te beschermen en te helpen, stelt de Raad vast dat in desbetreffend attest louter gesteld wordt dat verzoekende partij en/of haar familie in 2005 voor het eerst beroep deed op de vestiging van Memorial in Khasavyurt en dit via R. J.. Het attest bevat echter geen concrete informatie over onderzoek of eventuele démarches die R. J. ondernam om de belangen van verzoekende partij en/of haar familie te behartigen (administratief dossier, stuk 22, documenten, document 1).

Ook uit de tweede brief van R. J. blijkt volgens verzoekende partij duidelijk dat R. J. persoonlijk onderzoek verrichtte naar de problemen van verzoekende partij of daaromtrent démarches ondernam, daar hierin vermeld staat dat R. J. en de "leden-militanten voor de Rechten van de Mens", in samenwerking met O. D., chef van de regionale sectie van de Yabloko-partij, stappen hebben ondernomen die hen in staat hebben gesteld sporen terug te vinden van verzoekende partij en van de redenen te kennen voor haar aanhouding. De Raad stelt evenwel vast dat in de brief slechts in algemene bewoordingen wordt gesteld dat *"De medewerkers van onze mensenrechtenorganisaties waar ik (R. J.) persoonlijk bij betrokken was samen met U. D. (...), het hoofd van de regionale afdeling van partij "Yabloko", hebben maatregelen genomen voor de opsporing van I. (...) en uitzoeken naar de redenen van zijn arrestatie (...)"* (administratief dossier, stuk 22, documenten, document 7). Wederom dient echter te worden vastgesteld dat hieruit onvoldoende blijkt in hoeverre R. J. persoonlijk onderzoek heeft verricht of eventuele démarches heeft ondernomen om de belangen van verzoekende partij en/of haar familie te behartigen. Gezien R. J. klaarblijkelijk persoonlijk en degelijk op de hoogte bleek te zijn van de door verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten en kennelijk fungeerde als contactpersoon voor S. G. en O. B., besliste verwerende partij dan ook terecht om bijkomende informatie bij haar in te winnen over eventuele démarches die zij ondernam om de belangen van

verzoekende partij/haar familie te behartigen. Echter blijkt uit het antwoord van R. J. op geen enkele manier dat zij persoonlijk onderzoek verrichtte naar de problemen van verzoekende partij of daaromtrent démarches ondernam (administratief dossier, stuk 23, landeninformatie, deel 2). De Raad treedt verwerende partij dan ook bij in haar conclusie dat de documenten van de hand van R. J. een geringe bewijskracht hebben, en niet van aard zijn de door verzoekende partij voorgehouden vervolgingsproblemen aan te tonen, en dat ook aan het schrijven van S. G. weinig bewijskracht kan worden toegeschreven, daar R. J. als een belangrijke informatiebron fungeerde voor haar. De Raad stelt vast dat uit de brief van S. G. inderdaad duidelijk blijkt dat de informatie hierin vervat over de vervolgingsproblemen van verzoekende partij en haar familie gebaseerd is op de verklaringen van R. J. hierover (administratief dossier, stuk 22, documenten, document 1).

Waar verzoekende partij betreffende de brief van O. B. stelt dat uit deze brief duidelijk blijkt dat de heer B. persoonlijk werd geïnformeerd van de problemen van verzoekende partij en haar familie en dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij de heer B. al verschillende jaren kende en dat zij in oktober 2005 contact met hem heeft opgenomen, is de Raad van oordeel dat deze bemerkingen van verzoekende partij louter bevestigen wat reeds door verwerende partij in de bestreden beslissing werd vastgesteld, namelijk dat uit de verklaringen van verzoekende partij een persoonlijke connectie blijkt tussen verzoekende partij en O. B.. Deze opmerkingen weerleggen dan ook op geen enkele manier de motivering van verwerende partij dat, omwille van deze persoonlijke connectie, de brief van O. B. niet kan worden beschouwd als neutrale en objectieve bron, waardoor deze verklaringen een kleiner gewicht worden toegementen in de afweging van alle elementen.

Betreffende het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij contact had moeten opnemen met de heer B. om de verklaringen van verzoekende partij na te gaan, wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De stelling van verzoekende partij dat verwerende partij contact had moeten opnemen met O. B., teneinde haar verklaringen na te gaan, is dan ook niet dienstig.

Inzake de opmerking van verzoekende partij dat het plausibel is dat de advocaat U. geen kopies heeft bewaard van de klachten die haar moeder heeft ingediend tegen het handelen van de politie, is de Raad van oordeel dat dit betoog, dat overigens niet met concrete argumenten wordt gestaafd, geenszins kan worden gevolgd. Immers is het geenszins aannemelijk dat een advocaat deze bewijsstukken van het indienen van de verschillende klachten niet zou bewaren. De motivering in de bestreden beslissing dat het gegeven dat verzoekende partij ook van mogelijke démarches van haar moeder bij de autoriteiten (en de eventuele antwoorden daarop) geen enkel tastbaar bewijs aanlevert haar gebrek aan geloofwaardigheid bevestigt, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.14. Uit het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de nieuwe elementen die verzoekende partij heeft aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit

het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 23, deel 1, *“Subject related briefing: Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2013”* d.d. 28 februari 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”*. Deze informatie in het administratief dossier wordt bevestigd door het Cedoca-rapport *“COI Focus: Dagestan – Veiligheidssituatie”* van 7 april 2014, dat door verwerende partij werd toegevoegd in haar aanvullende nota d.d. 18 augustus 2014. Immers blijkt uit deze informatie dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Desbetreffend rapport betreft dan ook een loutere bevestiging van de reeds eerder vastgestelde veiligheidssituatie in Dagestan en kan derhalve niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij desbetreffende motivering evenwel totaal ongemoeid laat en niet aantoont dat de nog aanwezige gevechtshandelingen in Dagestan toch geen gericht karakter zouden vertonen. Evenmin brengt verzoekende partij andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.17. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT